

## Heeft Hume gelijk - kan er een smaakstandaard zijn?

Claire Vos

Woorden: 630

Het is normaal dat mensen het oneens zijn over wat mooi is - of vaker over de vraag of iets mooier is dan een ander werk. Hume probeerde een 'Smaakstandaard' te ontwikkelen die de individuele (relatieve) ideeën over welke objecten mooi zijn, verzoent met andere, schijnbaar normatieve beweringen dat sommige werken mooi zijn.

Hume wilde zijn overtuiging dat esthetische oordelen nog steeds gebaseerd waren op individuele gevoelens verzoenen met het idee van een objectieve, Standard of Taste om te beoordelen of de overtuigingen van mensen goed of fout waren. Bovendien zijn deze "compositieregels" (wat kunst mooi maakt) niet a priori kenbaar, je kunt niet zomaar in een kamer zitten en leren hoe je kunst kunt maken zonder ooit voor jezelf te ervaren, men moet ga erop uit om werken te onderzoeken, niet alleen om te zien - om te ontdekken wat werkelijk mooi is. Zo geloofde Hume dat de manier om geschillen te beslechten, om daadwerkelijk te ontdekken welke werken beter zijn dan andere, was om naar het oordeel van ware critici te kijken.

Een ware critici is iemand die beschikt over: Gevoeligheid van smaak, ze moeten geoefend worden in het onderzoeken van goed en slecht werk; ze moeten ook een vergelijkingsbereik hebben, zodat ze hun talent kunnen verfijnen; en ze moeten vrij zijn van alle vooroordelen. The Standard of Taste komt voort uit het "gezamenlijke oordeel" van ware critici omdat ze het heldere, onbelemmerde zicht op een kunstwerk hebben en de training hebben om het objectief te kunnen beoordelen, terwijl de gemiddelde persoon zich niet in deze positie bevindt. Ofwel hebben ze niet het vermogen om al het werk waar te nemen, ofwel hebben ze een of andere vorm van vooroordelen die in de weg staan, of een aantal andere obstakels die ons oordeel over een bepaald kunstwerk verduisteren - of zelfs verblinden. Daarom dacht Hume dat uit het collectieve oordeel van deze ware critici een Standard of Taste kan worden voortgebracht.

Maar een probleem is dat Hume zijn Standard of Taste distantieert van het geworteld zijn in het kunstwerk zelf, het oordeel neemt de zintuiglijke input duidelijk serieus, maar het esthetische oordeel wordt genomen door de ware criticus. Dus waarom zou het ons kunnen schelen wat de ware criticus denkt? We zijn niet hetzelfde zijn als de ware criticus, en dat kunnen we ook nooit zijn, omdat we ons zintuiglijke apparaat niet kunnen veranderen. Wat ze mooi vinden - zeg maar een symfonie van Beethoven – kan een gewone (met gewoon bedoel ik een persoon die geen ware criticus is die op zoek is naar mooie dingen) man extreem saai en ongeïnspireerd vinden, in plaats daarvan vinden ze een film mooier - misschien Spider-man - dus waarom zou deze persoon zijn idee van wat mooi is veranderen, alleen maar omdat een of andere ware criticus zei dat de symfonie beter is dan de film? Wat maakt het irrationeel om Spider-man te verkiezen boven Beethoven?

Als er iets is, zou ik willen beweren dat het irrationeel is voor de persoon om de ware criticus-visie over te nemen, omdat ze de kunst nooit op dezelfde manier kunnen waarderen, ze kunnen er niet van genieten of zich koesteren in de glorie ervan omdat ze niet in staat zijn om het te zien als de ware criticus kan. De standaard van smaak die Hume

uiteenzet, verklaart niet waarom wat beter is voor de ware criticus, beter is voor de gewone man - de ware criticus kan misschien hun eigen oordeel beter beoordelen omdat ze zich realiseren dat ze iets over het hoofd zien, maar als de gewone mensen kunnen hun percepties niet veranderen, waarom zouden ze er dan om geven wat de ware criticus denkt? Dus ik zal concluderen dat hij er niet in is geslaagd een Standard of Taste vast te stellen.